

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie ze skargi J. W.

na przewlekłość postępowania Izby Cywilnej Sądu Najwyższego

,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Pracy,

Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych

z dnia 13 listopada 2009 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Skarżący złożył zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2009 r. (III SPP 24/09) odrzucające skargę na przewlekłość postępowania z 6 października 2009 r., w sprawie kasacyjnej (II CZ 113/02).

Zaskarżono w całości pkt 1 sentencji postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2009 r. (SPP 24/09) wraz z jego uzasadnieniem, zarzucając jego sprzeczność ze stanem faktycznym oraz z: 1) przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179,

poz. 1843 ze zm.), 2) przepisami kodeksu cywilnego dotyczącymi postępowania kasacyjnego zawisłego przed Sądem Najwyższym, 3) art. 183 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 Konwencji Praw Człowieka i Obywatela, 4) innymi normami i zasadami Konstytucji RP gwarantującymi ochronę konstytucyjnych praw podmiotowych obywateli.

Wniesiono o 1) uchylenie zaskarżonej części postanowienia, 2) ponowne rozpatrzenie skargi skarżącego z 6 października 2009 r. (II CZ 113/02) oraz o uwzględnienie jej wniosków w całości, 3) zwolnienie skarżącego od kosztów sądowych związanych z niniejszym zażaleniem, 4) wstrzymanie wykonania postanowień Sądu II instancji, uznanych za prawomocne, w zakresie wykonania planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości dłużnika w sprawie ICO 413/00 do czasu prawomocnego rozpatrzenia kasacji skarżącego wierzyciela z 23 kwietnia 2002 r., dotyczącej tego postępowania egzekucyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Z przepisów art. 394¹ § 1 k.p.c. oraz art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że środki zaskarżenia - zażalenie lub skarga kasacyjna – przysługują stronom wyłącznie od orzeczeń wydanych przez sądy drugiej instancji.

W sprawie skargi na przewlekłość postępowania orzekał Sąd Najwyższy. Żaden przepis nie przewiduje możliwości zaskarżania postanowień Sądu Najwyższego. Zażalenie nie przysługuje więc, ani na postanowienie Sądu Najwyższego o odrzuceniu skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2004 r., II UZ 39/04 i z dnia 15 listopada 2004 r., II UO 3/04), ani oddalającego skargę kasacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2007 r., II UZ 36/07). Zażalenie nie przysługuje więc również na postanowienie Sądu Najwyższego odrzucające skargę na przewlekłość postępowania. Wynika to stąd, że kodeks postępowania cywilnego wyczerpująco reguluje dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub zaskarżenia. Ich wniesienie jest więc możliwe, gdy przepis dopuszcza oznaczony środek odwoławczy lub zaskarżenia.

Brak środków odwoławczych od orzeczeń Sądu Najwyższego wynika także z ustrojowego usytuowania tego Sądu jako naczelnego organu sądowego sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania

(art. 183 Konstytucji RP oraz art. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz.U. Nr 240, poz. 2052). W każdej procedurze musi występować najwyższy organ procesowy, którego orzeczenia są ostateczne. Takim organem w polskim postępowaniu cywilnym jest Sąd Najwyższy.

Z powyższych przyczyn zażalenie zostało odrzucone, na podstawie 394¹ § 3 oraz art. 398²¹ w związku z art. 370 i 373 k.p.c.